

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D. v právní věci žalobce: **S. T.**, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2014, č. j. MV-65323-4/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobou žalobce napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 3. 2012, č.j. OAM-27430-10/TP-2012. Tímto rozhodnutím byla podle 75 odst. 1 písm. f) č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců.

[2] Žalobce podal dne 4. 12. 2012 žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 3. 2012, č.j. OAM-27430-10/TP-2012, žádost podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zamítl pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla zachována nepřetržitost pobytu žalobce. V průběhu správního řízení bylo na základě předložených listinných důkazů (cestovních příkazů) a výsledku žalobce zjištěno, že žalobce byl mimo území České republiky na služebních cestách v přesně specifikovaných časových úsecích v letech 2011 a 2012 a dále od začátku února 2013 do 25. 2. 2013. Tato prokazatelná období nepřítomnosti žalobce sice nepřesahují 6 měsíců, jak stanoví § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro jednotlivá období nepřítomnosti, ovšem ve svém souhrnu činí tato období nepřítomnosti 636 dní, což je více jak 10 měsíců. Tato období nelze ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců započítat do celkové doby pobytu, čímž je narušena nepřetržitost pobytu žadatele jako jedna z podmínek ustanovení § 68 odst. 1, a nelze mít za splněnou celkovou podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území. Správní orgán I. stupně se dále nad rámec zabýval i přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a dospěl k závěru, že tento není v případě žalobce dotčen, neboť trvalý pobyt je pobytovým statutem nejvyšším, jemuž předchází jiný druh pobytu (dlouhodobý pobyt, přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU), a se zamítnutím žádosti není spojena automatická povinnost žadatele vycestovat z území ČR, a žalobce tak může na území ČR realizovat svůj život v rámci jiného pobytového statusu.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bránil odvoláním, v němž uvedl, že přestože správní orgán I. stupně odkazuje na výpověď žalobce ze dne 26. 2. 2013, ze které plyne, že žalobce často jezdí na služební cesty a dále zmiňuje, že žalobce dodal 12 listů cestovních příkazů, která uvádí přesná období jeho služebních cest, kdy byl mimo území ČR v období 2011 a 2012, správní orgán I. stupně se otázkou pracovních cest vzhledem k ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vůbec nezabýval a s danou skutečností se v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce je jednatelem společnosti s ručením omezeným, a ačkoliv není v pracovním poměru k dané společnosti, může být vyslán na pracovní cestu v souvislosti s výkonem své funkce. V řízení bylo prokázáno, že byl žalobce v termínech uvedených v cestovních příkazech vyslán na pracovní cestu do zahraničí, je tedy nutné nepřetržitost pobytu posuzovat dle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle které se do doby pobytu započítávají období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. V tomto případě zákon nestanoví omezení celkové doby nepřítomnosti na území.

[4] Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí popsala průběh řízení před správním orgánem I. stupně a dále konstatovala, že žalobce vykládá ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zjevně nesprávně. Citované ustanovení umožňuje zohlednit pouze jedno období nepřítomnosti z důvodu pracovního vyslání do zahraničí nepřesahující 12 po sobě jdoucích měsíců, nikoliv neomezený počet těchto období. Tato skutečnost vyplývá z gramatického výkladu tohoto ustanovení, kde se hovoří o „období nepřítomnosti cizince na

území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí“, nikoliv o obdobích, která nepřesáhla 12 po sobě jdoucích měsíců. Zákonodárce záměrně použil jednotné číslo. Správní orgán I. stupně ani žalovaná nezpochybňují, že častá nepřítomnost na území byla způsobena jeho služebními cestami, toto však nic nemění na skutečnosti, že ani po odečtení jednoho nejdelšího období nepřítomnosti z důvodu zahraniční pracovní cesty, které trvalo od 17. 1. 2011 do 11. 4. 2011, tedy 84 dnů, od celkové doby nepřítomnosti odvolatele na území, která v rozhodném období pěti let před podáním žádosti, tedy od 4. 12. 2007 do 4. 12. 2012 činila 568 dnů (nikoli 636 dnů, jak uvedl správní orgán I. stupně), činí celková doba nepřítomnosti žalobce na území 484 dnů. Tato doba jednoznačně překračuje maximální tolerovanou dobu nepřítomnosti na území 10 měsíců. Námitka odvolatele není důvodná.

II. Obsah žaloby

[5] Žalobce v úvodu podané žaloby stručně shrnul dosavadní průběh řízení a dále uvedl, že se neztotožňuje se závěry a názory žalovaného. Žalobce namítl nesprávnost použitého autenticko-teleologického výkladu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své rozhodnutí odůvodňuje záměrem zákonodárce při tvoření zákonného ustanovení, ačkoliv není subjektem totožným se zákonodárcem, tudíž se jedná o nesprávný interpretační postup, neboť žalovaný má ze svého postavení při interpretaci zákonného ustanovení užít výklad oficiální. Při oficiálním výkladu se může žalovaný opřít o záměr autora a zamýšlený cíl pouze v případě, že mu je tento záměr znám z výslovného vyjádření autora. Tímto vyjádřením může být zejména důvodová zpráva. Žalobci s ohledem na text důvodové zprávy k zákonu č. 161/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., není jasné, na základě čeho dovedl žalovaný citovaný záměr zákonodárce. Dle žalobce je jediným možným výkladem předmětného ustanovení ten výklad, který žalobce uplatnil v rámci odvolacího řízení, tj. že do doby pobytu podle odst. 1 se započítává každé období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí, a to bez omezení celkové doby nepřítomnosti cizince na území. Výklad žalovaného porušuje základní právo na povolání, podnikání a právo získávat životní prostředky vlastní prací dle čl. 26 odst. 1, 3 Listiny základních práv a svobod. Toto porušení spatřuje žalobce v tom, že dle výkladu žalovaného by cizinci nemohli soustavně pracovat a podnikat na území České republiky, neboť v případě vyslání cizince na pracovní cestu do zahraničí by mohl být cizinec vyslán na pracovní cestu v průběhu pěti let pouze jednou a současně by cizinec nemohl krátkodobě v průběhu pracovní cesty navštívit svou rodinu na území České republiky. Cizinec, jehož by chtěl zaměstnavatel podruhé vyslat do zahraničí, by tak musel volit mezi zaměstnáním a setrváním na území, aby splňoval podmínky pro udělení trvalého pobytu, v důsledku čehož by mohl přijít o zaměstnání.

[6] Z výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalované ve spojení s rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované k žalobě

[7] Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě uvedla, že vznesené žalobní námitky jsou obdobné jako námitky, které již byly vzneseny v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu

I. stupně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná k těmto námitkám podrobně vyjádřila a na svém vyjádření trvá. Výklad ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nepředstavuje porušení práva na povolání, podnikání a práva získávat životní prostředky prací dle čl. 26 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Možnost cizinců pracovat, resp. podnikat na území ČR není nutně spojena s nutností mít povolení k trvalému pobytu na území ČR. Má-li však cizinec zájem na získání trvalého pobytu, musí splňovat stanovené podmínky, tj. také podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu 5 let (a to nikoli jako pouhou možnost pobytu, nýbrž skutečnou fyzickou přítomnost cizince na území, ze které zákon připouští výjimky). Cílem je osvědčit vytvoření vazeb na území České republiky a osvědčit skutečný záměr trvale a soustavně žít na území. Dalším cílem je vyloučení možnosti získat povolení k trvalému pobytu na území u cizince, který má pouze zájem o získání výhod z trvalého pobytu vyplývajících, aniž by se jeho pobyt dal označit za trvalý, když ve velké míře pobývá mimo území. Zákon o pobytu cizinců zcela jednoznačně odlišuje jednotlivá období nepřítomnosti, která ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců a období, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců. Tato formulace nepřipouští jinou interpretaci než tu, který byla aplikována v napadeném rozhodnutí.

VI. Ústní jednání

[8] Ústní jednání ve věci proběhlo dne 13. 9. 2016, přičemž se jej zúčastnil žalobce společně se svou právní zástupkyní; žalovaný se omluvil a požádal, aby jednání proběhlo bez jeho přítomnosti.

[9] Žalobce uvedl, že se neztotožňuje se závěry žalovaného týkajícími se integrace do společnosti v České republice, když má za to, že tato integrace může být dána i na základě toho, že cizinec, podobně jako sám žalobce, na zdejším území pracuje, a to pro společnost, která v České republice i odvádí daně a vysílá jej na pracovní cesty do zahraničí. Je třeba vzít v potaz princip jednoty právního řádu a zachování základních práv a svobod, kdy je nutné brát v potaz práva cizince dle čl. 36 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod. Výklad, který podává žalovaný, by v podstatě žalobci (cizincům) znemožňoval v České republice soustavně pracovat. Ve zbytku žalobce odkázal na svá dřívější vyjádření ve věci.

V. Posouzení věci soudem

[10] Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 in fine zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[11] Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

[12] Ze správního spisu soud zjistil, že obsahuje všechny listiny, na něž žalovaná a potažmo správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí odkazuje. S těmito materiály měl žalobce možnost se v průběhu správního řízení seznámit a vyjádřit se k nim.

[13] Na základě údajů ze správního spisu soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Dne 4. 12. 2012 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Na základě předložených cestovních příkazů a výsledku žalobce bylo zjištěno, že žalobce byl mimo území České republiky na služebních cestách v přesně specifikovaných časových úsecích v letech 2011 a 2012 a dále od začátku února 2013 do 25. 2. 2013. V rozhodném období od 4. 12. 2007 do 4. 12. 2012 činila nepřítomnost žalobce na území České republiky 568 dnů. Nejdelší pracovní zahraniční cesta žalobce trvala 84 dnů. Po odečtení této nejdelší doby činila nepřítomnost žalobce na území České republiky 484 dnů.

[14] Podle ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu vydá cizinci na žádost po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

[15] Dle ustanovení § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odstavce 1 se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu v postavení azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany podle zvláštního právního předpisu.

[16] Dle ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odstavce 1 započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.

[17] Stěžejním a v podstatě výlučným žalobním důvodem podané žaloby je tvrzení žalobce, že žalovaná nesprávně interpretuje ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se však s výkladem žalované ztotožňuje, a názor žalobce tak nepovažuje za správný. Stran jazykového výkladu soud uvádí, že tento představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu. Nicméně při aplikaci právního ustanovení je nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací) či rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoliv pochybnost, lze upřednostnit výklad *e ratione legis* před výkladem jazykovým. Soud na tomto místě připomíná, že podmínku nepřetržitého pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba chápat ve smyslu směrnice Rady č. 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice“). Česká republika závazky ze Směrnice transponovala do zákona o pobytu cizinců novelou č. 161/2006 Sb., která nabyla účinnosti 27. 4. 2006. Současně zvolila takový způsob transpozice, že provázala rozhodování o trvalém pobytu dle tehdejšího § 67 (po novele až do současnosti § 68 zákona o pobytu

cizinců), který zároveň novelizovala dle požadavků Směrnice s nově zavedeným institutem Právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů v Evropském společenství na území (§ 83 - § 85 zákona o pobytu cizinců). Správní orgán, jakož i soud má tak povinnost použít ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího unijního ustanovení.

[18] Nepřetržitý pobyt dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je tak třeba chápat ve smyslu Směrnice jako oprávněnou a nepřetržitou fyzickou přítomnost cizince na území. Tomuto výkladu svědčí mimo jiné bod č. 6 preambule Směrnice, který uvádí, že pobyt cizince by měl být oprávněný a nepřetržitý, aby bylo možno prokázat, že dotyčná osoba se v zemi usídlila. Je zřejmé, že důraz je kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, který může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území a pouze za splnění této podmínky má možnost požádat o trvalý pobyt. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomností cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu se pak v souladu s čl. 4 Směrnice zkoumá ke dni podání žádosti a může být pochopitelně za určitých podmínek zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince. Ustanovení čl. 4 odst. 3 pododst. 2 Směrnice umožňuje členským státům, aby ve zvláštních nebo výjimečných případech dočasné povahy a v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy připustily, že delší období nepřítomnosti, než jaké stanoví směrnice, nebude znamenat přerušeni nezbytné pětileté doby pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, dostupný na www.nssoud.cz).

[19] Česká republika v tomto ohledu nad rámec Směrnice upravila případy nepřítomnosti v rozsahu delším, než připouští Směrnice, které neznamenají přerušeni nezbytné pětileté doby pobytu. Jak vyplývá ze Směrnice, členským státům je umožněno připustit delší období nepřítomnosti pouze ve zvláštních nebo výjimečných případech dočasné povahy. Žalovaná interpretovala citované ustanovení správně, když uvedla, že je rozdíl mezi jednotlivými obdobími nepřítomnosti, které jednotlivě nesmí přesáhnout šest měsíců po sobě jdoucích a ve svém souhrnu 10 měsíců, a jedním obdobím pokrývajícím vyslání na pracovní cestu, které nesmí přesáhnout 12 měsíců po sobě jdoucích. Zatímco jednotlivá maximálně šestiměsíční období nepřítomnosti mohou mít jakýkoliv důvod, nicméně nesmí ve svém souhrnu překročit deset měsíců (jak vyplývá ze Směrnice), období vyslání na pracovní cestu může tuto dobu přesahovat, nesmí však překročit 12 po sobě jdoucích měsíců. Jedná se o výjimku, která nenarušuje nepřetržitost pobytu, a nadto se započítává do celkové nezbytné pětileté doby pobytu. Jak bylo uvedeno výše, podstatnou je existence úzkého sepětí mezi cizincem a státem. Pakliže by byl akceptován výklad podaný žalobcem, znamenalo by to započítávání všech dob nepřítomnosti žadatele na území odůvodněných pracovními cestami, ačkoliv by žadatel o povolení k trvalému pobytu vůbec nemusel na území dlouhodobě pobývat, nepřekročila-li by jedna pracovní cesta 12 po sobě jdoucích měsíců. Takovýto výklad by byl v rozporu se smyslem a cíli citované Směrnice. Žalovaná správně zohlednila pouze jedno období nepřítomnosti žalobce z důvodu pracovní cesty (nejdelší období nepřítomnosti v délce 84 dnů), kdy i po odečtení tohoto nejdelšího období byla překročena maximální možná omluvitelná nepřítomnost žalobce na území České republiky, tudíž nebyla naplněna podmínka § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[20] Námitka žalobce, že žalovaná použila autentického výkladu, když argumentovala záměrem zákonodárce, ačkoliv sama není autorem citovaného předpisu, a měla tak použít

výklad oficiální je rovněž nedůvodná. Žalovaná při výkladu citovaného ustanovení postupovala jako orgán aplikující právo, když použila odpovídající metody výkladu, když primárně vycházela z výkladu jazykového, který je v daném případě jednoznačný (není navíc zřejmé, proč by dle názoru žalobce měla žalovaná užít výkladu oficiálního, který je výkladem interním, jež podává správní orgán vůči podřízenému orgánu). Výklad žalované je v souladu s cíli Směrnice s ohledem na požadavek faktického úzkého sepětí žadatele a státu, na jehož území je žádáno o povolení k trvalému pobytu.

[21] Žalobce dále namítal zásah do svého práva na povolání, podnikání a práva získávat životní prostředky prací dle čl. 26 odst. 1, 3 Listiny základních práv. Tato námitka je rovněž nedůvodná, neboť neudělení povolení k trvalému pobytu neznámá, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (doposud tak žalobce činil na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statusu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). Jinými slovy tedy povolení k trvalému pobytu není jediným titulem, na jehož základě je žalobce oprávněn na území České republiky pobývat. Naopak, jedná se o nejvyšší pobytový titul, jehož cizinec může na území České republiky dosáhnout a který v zásadě vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Odepření povolení k trvalému pak současně neznámá, že by žadatel nebyl nadále oprávněn pobývat na území České republiky.

[22] Krajský soud pro úplnost dodává, že skutkově i právně obdobným případem se aktuálně zabýval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 7. 2016, č. j. 10 Azs 148/2015-37, dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaná i zdejší soud v nynějším případě, když k problematice výkladu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvedl: „*I v posouzení této otázky může zdejší soud vyjít z rozsudku zdejšího soudu č. j. 5 Azs 157/2015 – 31 (shodně viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 8 Azs 35/2016 – 36). V něm připomněl, že z uvedeného ustanovení jasně vyplývá, že do doby pobytu se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území ČR v průběhu této doby pobytu, za předpokladu, že tato jednotlivá období nepřítomnosti ve svém souhrnu nepřesáhla deset měsíců. Období delší než deset měsíců nejen že se do pětileté nepřetržité lhůty nezapočítávají, ale rovněž nepřetržitost pobytu nezachovávají, tedy „přetrhávají“ dobu nepřetržitého pobytu cizince a tato doba začíná běžet znova, jak plyne z další věty předmětného ustanovení: „Nepřetržitost pobytu je dále zachována....“ [...] Právě citované ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců je navíc implementací článku 4 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Toto ustanovení říká jednoznačnějšími slovy totéž: „Období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.“ A contrario, překračuje-li období nepřítomnosti na území ČR úhrnem délku deseti měsíců v rámci pěti let bezprostředně*

před podáním příslušné žádosti, pak tato doba nebude zahrnuta do výpočtu splnění doby požadované ustanovením § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň přerušuje její běh“.

VI. Závěr a náklady řízení

[23] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Žalovaná přezkoumatelně, přesvědčivě a správně posoudila žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podanou podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Proto krajský soud žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III. uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. září 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu